

Nenes i nens

«Que tu no hagis viscut discriminacions vol dir que no existeixen, o potser més aviat significa que, per aquelles coses de la vida, et sents tan còmode amb el paper que t'han dictat que no has hagut de subvertir-lo mai?»

Som uns quants els que pensem que al món hi hauria d'haver persones i prou. Que la forma o el color del cos, les preferències de qualsevol mena, l'aspecte, no haurien de donar-nos o robar-nos oportunitats. Que el fet de poder gestar no hauria de ser una obligació, i que la diferència entre les que podem i els que no poden hauria de comptar tant a l'hora de viure en societat com la diferència entre els que poden córrer a velocitats supersòniques i els que no podem.

El món no és així, però. Neixes i et fiquen dins un grup (ets un nen o ets una nena, i no pots ser res més que una d'aquestes dues coses) i et dicten com has de viure segons en quin grup t'han ficat. Com has de dur els cabells, què i qui et pot agradar, quines feines et donaran amb més facilitat i quines carreres et seran negades.

Per això Aingeru Mayor, pare de dues nenes (una que té vulva i una que té penis), va tenir un somni: un llibre de colors en què totes les personetes, nens i nenes, expliquessin lliurement com eren. Aquest llibre seria un testimoni irrefutable de com és la realitat: variada, rica, poc simplificable.

Al somni s'hi va apuntar Juan Romero, editor de la meravellosa Litera Libros, i Susana Monteagudo, dissenyadora gràfica. És així com ha nascut aquest llibre alegre, bonic, en què veiem fotografies de vint-i-set nens que expliquen sense embuts com són, què els agrada. Un llibre d'aspecte senzill com el seu títol: *Nenes i nens*.

L'aparença alegre no ens ha d'enganyar: ser com ets no sempre surt barat. Les persones que surten al llibre saben el preu exacte de ser qui són. El nen a qui van increpar a l'escola perquè duia unes vambes roses, la nena que, farta que la confonguessin amb un nen, es va deixar créixer els cabells.

He sentit massa vegades que en ple segle XXI això no té cap importància, que ja ho tenim molt superat. Malauradament, no és així. Els que han provat de sortir de la norma ho saben de primera mà. Quan algú diu que aquestes discriminacions no existeixen, no pot ser que ho digui perquè no les ha viscut? Si ets un home que vas amb cabells curts i pantalons, t'agrada posar-te corbata, no has calçat mai sabates de taló, amb quanta seguretat pots dir que sortir-se de la norma no comporta cap sanció? Que tu no hagis viscut discriminacions vol dir que no existeixen, o potser més aviat significa que, per aquelles coses de la vida, et sents tan còmode amb el paper que t'han dictat que no has hagut de subvertir-lo mai?

Nenes i nens és un llibre necessari. De debò, sense hipèrboles. És el llibre que voldria a l'abast de tothom que està creixent, però encara més a l'abast dels que ja han crescut i no s'han qüestionat mai com és que, sent dones, els agrada depilar-se o, sent homes, no els ve mai de gust pintar-se els llavis de vermell. És un llibre com els millors: diu una veritat que, de tan evident que hauria de ser, ens incomoda.